

NS Spravodaj

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler vo vojne : Čo sa *skutočne* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Časť 4

**Kapitola 3:
Reinhard Heydrich**

Oddanosť najväčších je stretávať sa s rizikom a nebezpečenstvom a hrať kocky na smrť."

Friedrich Nietzsche

"O prekonávaní samého seba", druhá časť, *Tak hovoril Zarathustra*

Možno povedať, že Nemecko prehralo druhú svetovú vojnu nielen pred jej začiatkom, ale dokonca už v roku 1931, dva roky pred Hitlerovým zvolením za kancelára, keď ešte len bojoval o moc. V tomto roku si Hans-Thilo Schmidt, neúspešný majiteľ továrne na mydlo, prostredníctvom svojho brata Rudolfa, vtedajšieho šéfa signálneho zboru, zabezpečil menšiu pozíciu v nemeckej armáde v *Chiffrierstelle*, teda v "šifrovacom úrade". Kryptografi v *Chiffrierstelle* v tom čase po takmer desiatich rokoch intenzívnej práce zdokonalili šifrovací stroj, ktorý d'aleko predbehol všetky dovtedy vynájdené šifrovacie zariadenia. Známy ako

Enigma chránil tajomstvo nemeckých vojenských rozkazov pred všetkými pokusmi o ich prečítanie zvonku.

V novembri Schmidt odišiel do Grand Hotelu vo Verviers v Belgicku. Tam odovzdal francúzskemu tajnému agentovi dôverné dokumenty, ktoré prezrádzali tajné fungovanie *Enigmy*, za 10 000 mariek (v dnešných peniazoch asi 30 000 dolárov). "Vďaka Schmidtovej zrade," píše Simon Singh vo svojej histórii kryptoanalýzy, "bolo teraz pre Spojencov možné vytvoriť presnú kópiu nemeckého vojenského stroja *Enigma*" (146). Operáciu, ktorej cieľom bolo konečne rozlúsknuť jeho zakódované správy, označovali agenti britskej tajnej služby ako "ultra tajnú". Vďaka apolitickému zradcovi, ktorý za peniaze zradil svoju krajinu, by sa skončil svet. Ani *Ultra* však Spojencom nestačila na víťazstvo vo vojne, najmä na mori, kde kódy *Kriegsmarine* stále odolávali dešifrovaniu. Začiatkom roka 1943 však Briti zajali u-boat, na ktorého palube sa stále nachádzala časť kódu. Zradcovia v *Abwehri* (nemecká vojenská rozviedka) dodali zvyšok, a tým sa ponorková kampan náhle zrútila. Kapitáni torpédoborcov kráľovského námorníctva a amerického námorníctva vedeli, kde sa nachádzajú všetky nemecké ponorky, a pokračovali v ich neúnavnom hĺbkovom ostreľovaní.

Udalosti, ktoré viedli k rozhodujúcemu bodu obratu v druhej svetovej vojne, sa začali tajným bojom, ktorý prebiehal vo vnútri Tretej ríše medzi dvoma jej menej známymi predstaviteľmi: Wilhelmom Canarisom a Reinhardom Heydrichom. Iróniou osudu boli obaja muži starí priatelia. Heydrich, vodca SS *Sicherheits Dienst* [SD] (Bezpečnostnej služby SS), slúžil v 20. rokoch pod Canarisom v námorníctve a jeho bývalý nadriadený sa v roku 1935 vyšvihol na post šéfa *Abwehru*. V nasledujúcom roku sa Heydrich stal šéfom *Gestapa* (*Geheime Staatspolizei*, Štátna tajná polícia, obdoba FBI alebo Scotland Yardu). Jeho povinnosťou bolo vyhľadávať špiónov a zradcov a zároveň podporovať špionáž v nepriateľských krajinách. Tieto úlohy boli zvyčajne v kompetencii *Abwehru*, údajne nepochitkej organizácie zaoberajúcej sa výlučne vojenskými problémami. S.D. však bola potrebná na boj proti ideologickým oponentom - zahraničným aj domácim -, ktorí chceli zničiť národný socializmus všetkými možnými prostriedkami. Heydrich sa ukázal ako génus v porážaní týchto neviditeľných nepriateľov a do veľkej miery dokázal znehodnotiť účinnosť tajnej spravodajskej technológie rýchlym vypátraním špiónov a zradcov, ktorí dodávali Anglicku dôležité informácie, vďaka ktorým *Ultra* fungovala.

Nemenej úspešný bol aj v ofenzívnych tajných operáciách. Heydrich, ktorého Mikkelson označil za "nepochybne najokázalejší prevrat celej vojny", obratným nasadením presvedčivých dezinformácií tak zmanipuloval Stalinovu paranoju, že maršal reagoval vyvraždením vlastného vrchného velenia Červenej armády. Hromadná strata profesionálnych vojenských veliteľov Sovietskeho zväzu sa

prejavila ponižujúcimi neúspechmi v rukách malého Fínska v roku 1940 a nezlomným úspechom síl Osi v Rusku v nasledujúcom roku.

Dňa 27. septembra 1941 bol Heydrich vymenovaný za protektora českého územia. Oficiálne bol vymenovaný, aby v tejto problematickej a neproduktívnej krajine urobil poriadok, ale tajne a predovšetkým preto, aby prenasledoval špiónážnu skupinu podozrivú z pôsobenia vo vnútri samotného Wehrmachtu. Heydrich vyviedol Čechov z feudálneho slovanstva, ktoré ich ovládalo od stredoveku, s cieľom urobiť z nich členov moderného európskeho spoločenstva. Jeho plány sa začiatkom roka 1942 rozvíjali tak rýchlo, že Česi sa stali najproduktívnejším, najproriečenskejším národom spomedzi všetkých okupovaných národov - táto premena bola o to pozoruhodnejšia, že ešte pred necelým rokom nenávideli Nemecko. Heydrichov úspech spočíval v jeho odhodlaní vytvoriť z českého štátu ideálny národnosocialistický štát, v ktorom by sa jeho obyvatelia už necítili byť príslušníkmi nejakej bezvýznamnej, malej krajiny, ale hodnotnými a prínosnými členmi zjednoteného kontinentu. Začali o sebe uvažovať menej ako o Čechoch, ale ako o Európanoch, ktorí bojujú o spoločnú existenciu nielen s Nemcami, ale aj Francúzmi, Škandinávami, Maďarmi, Španielmi atď.

Zatiaľ čo Heydrich jednou rukou posilňoval český protektorát, druhou rukou likvidoval zradu a špiónáž podzemných nepriateľov Ríše. Bol im na stope a zatváral jedného špióna za druhým, čo malo katastrofálne následky pre britskú vojenskú rozvedku. Vo februári 1942 však Heydrich urobil šokujúci objav: Paul Thuemmel, agent nemeckého *Abwehru*, špehoval pre Spojencov. Namiesto toho, aby Thuemmela zlikvidoval, Heydrich ho prepustil a dal ho sledovať. Zradca viedol vyšetrovateľov S.D. do najvyšších poschodí *Abwehru*, možno dokonca k Heydrichovmu starému priateľovi Wilhelmovi Canarisovi.

Heydrich nevedel, akú hlbokú nenávisť voči národnému socializmu Canaris prechovával a aké strašné, dokonca rozhodujúce škody už Nemecku spôsobil. Napríklad v lete 1940 dostal Canaris ako vedúci vojenskej rozvedky Tretej ríše príkaz, aby diplomaticky pripravil pôdu pre spoluprácu s vichystickým Francúzskom a potom so Španielskom, kde sa mal Hitler stretnúť s Phillipeom Pétainom, resp. s Franciscom Francom. Vôdca považoval ich spoluprácu za takú dôležitú, že ich chcel osloviť osobne. Bol veľkým obdivovateľom francúzskeho maršala, ktorý zostal po boku svojej porazenej krajiny v jej najtemnejšej hodine v júni predchádzajúceho roku, zatiaľ čo takí ako Charles DeGaulle a ďalší, ktorí začali vojnu s Nemeckom, nechali Francúzsko na holičkách útekom do Anglicka.

Hitler si stretnutie dobre načasoval. Dňa 3. júla lode kráľovského námorníctva nevyprovokovane zaútočili na francúzsku flotilu, ktorá pokojne kotvila v severoafrických prístavoch Oran a Mers-el-Kebir v Alžírsku. Bombardéry z lietadlovej lode HMS *Ark Royal* sa vrátili 6. júla, keď bol ich pokus o potopenie francúzskej

bojovej lode *Dunkirk* odrazený, ale nie skôr, ako britské torpédo zasiahlo lighter naložený hlbinnými náložami a zabilo 150 členov jeho posádky. O dva dni neskôr zaútočili ďalšie bombardéry z HMS *Hermes* na francúzsku vlajkovú loď *Richelieu* v Dakare a obrancovia ich opäť odrazili. Ešte koncom septembra (23. až 25.) sa Churchill pokúsil zmocniť francúzskych námorných síl v západnej Afrike. Pri jeho pokuse o obsadenie posádky v Dakare sa Francúzi bránili tak zúriivo, že ťažko poškodili dve britské bojové lode (HMS *Barham* a *Resolution*) a poslali jeho pokus o inváziu do úzadia.

Tieto víťazstvá obnovili francúzske sebavedomie po porážke od nemeckého Wehrmachtu a predstavovali vážny úder pre britskú morálku, najmä v kráľovskom námorníctve. Počas prvých dvoch dní anglickej agresie proti ich niekdajším spolu-bojovníkom zahynulo 1 297 francúzskych námorníkov; ďalší boli strašne spálení v moriach horiacej ropy, ich plavidlá boli potopené alebo ťažko poškodené. Churchill tvrdil, že nálety na jeho spojenca sotva dva mesiace predtým mali zabrániť tomu, aby sa lodí zmocnilo Nemecko. Hitler sa však o francúzske námorníctvo nikdy nezaujímal; nemal v úmysle plytvať vzácnymi zásobami ropy, určenými pre Panzers, na drahé a zraniteľné vojnové lode.

Následne povolil, aby francúzske lode boli obsadené a dokonca vyzbrojené výlučne francúzskymi námorníkmi na základe osobitného ustanovenia, podľa ktorého pokusy Nemcov, Talianov alebo Britov o obsadenie flotily budú mať za následok ich potopenie skôr, ako sa ich podarí zmocniť. Inými slovami, führer znemožnil sebe - alebo komukoľvek inému - ukradnúť francúzske lode. Churchill to vedel, rovnako ako zvyšok sveta, pretože dohoda bola uverejnená na prvých stranách všetkých veľkých novín na svete. Hoci Spojenci naďalej vykresľovali Hitlera ako nedôveryhodného klamára, tajná námorná konferencia, ktorá sa konala 20. júna 1940 v jeho sídle vo Wolfsschluchte, dokazuje, že veril tomu, čo povedal. Veľkoadmirál Raeder v súvislosti s francúzskou Vysokou flotilou hlásil: "Vôdca si želá zdržať sa akýchkoľvek opatrení, ktoré by sa dotkli francúzskej cti."

Skutočným motívom Churchillovho rozkazu na túto zbabelú operáciu bola pomsta Francúzsku za to, že malo tú drzosť podpísať prímerie s podlými nacistami, hoci počas kampane v roku 1940 zradilo francúzsku armádu v poli a zabezpečilo jej porážku (pozri nižšie). Churchill mal iné motívy na agresiu. Prospojenecká *Marshallova-Cavendishova ilustrovaná encyklopédia druhej svetovej vojny* priznala: "Otvorene povedané, Churchill chcel za nízku cenu zasadiť mohutný úder, ktorý by povzbudil britskú národnú a medzinárodnú mienku. Ako napísal v knihe *Druhá svetová vojna*: "Tu bola tá Británia, ktorú mnohí odpočítavali a vyradili, o ktorej sa cudzinci domnievali, že sa chveje na pokraji kapitulácie pred mocnou silou, ktorá sa proti nej postavila, bezohľadne udrela na svojich najdrahších včerajších priateľov a na chvíľu si zabezpečila nesporné velenie nad

morom." (sic, britské námorné sily boli odrazené francúzskymi obrancami)" (zväzok I, 229).

Podľa toho istého zdroja (226, 227), keď veliteľom kráľovského námorníctva Northovi a Somervillovi navrhol vojenskú akciu proti svojim "najdrahším priateľom zo včerajška", boli "zdesení a ohromení". O viac ako dvadsať rokov neskôr (v roku 1962) admirál flotily (vo výslužbe) sir John H. D. Cunningham ešte stále plakal pri samotnej spomienke na Churchillovu ozbrojenú zradu prekvapeného spojencu ako "strašne hanebnú; strašne hlúpu"(229). Vedením totálnej vojny - a to nielen proti neutrálnej krajine, ale proti bývalému spojencovi spreď iba ôsmich týždňov - sa Churchill dopustil skutočného vojnového zločinu prvej veľkosti. Deň po jeho zákernom útoku Francúzi prerušili diplomatické vzťahy s Britániou a potom v rámci odvety vyslali bombardér na Gibraltár. Churchill ustúpil od vyhlásenia vojny, pretože by tým Hitlerovi poskytol to, čo si führer želan: vojenské spojenectvo s Francúzmi.

Nenávisť voči dvojtvárnym Britom nebola vo Francúzsku nikdy predtým taká veľká a Hitler sa snažil využiť ľudové nálady a požiadal Petaina o spojenectvo proti Anglicku. Vzhľadom na nedávne udalosti sa maršal cítil povinný vyhovieť, takže vyhliadky na francúzsko-nemeckú spoluprácu vyzerali dobre. Generál Franco sa ešte viac usiloval vrhnúť do boja. Vychutnával si príležitosť prísť na pomoc Ríši v čase jej krízy, rovnako ako mu Nemci pomohli priniesť víťazstvo v španielskej občianskej vojne. Ale predtým, ako sa führer stretol s Petainom a Francom, aby potvrdili svoje spojenectvo, Canaris ich osobne v prísnej tajnosti informoval, ako jeden starý vojak svojich bratov v zbrani, že Nemecko je odsúdené na prehru vo vojne a obaja štátnici, ak milujú svoje krajiny, by nikdy nemali súhlasiť s akoukoľvek dohodou s Hitlerom. Boli ohromení, keď sa dozvedeli takúto správu, ale pretože nepochádzala od nikoho iného ako od šéfa vlastnej nemeckej vojenskej rozvedky, boli ochotní mu uveriť, a to aj napriek Hitlerovej neprerušenej línii úspechov na všetkých frontoch v tom čase.

Najmä Franco bol zraniteľný voči podvratnej činnosti šéfa *Abwehru*, pretože bol starým osobným priateľom intrigánskeho Canarisa, v ktorého kancelárii visela veľká fotografia, nie však jeho führera, ale španielskeho generalissima. Keď Hitler navštívil Petaina, maršal, hoci stále priateľský, nevysvetliteľne odmietol všetky návrhy na spoluprácu; jeho postoj sa zmenil. Za podporu proti Anglicku Hitler ponúkol obnovu francúzskej flotily, ale ani táto nevídaná veľkorysosť Petaina nerozhádala. O rok neskôr, začiatkom júla, sa Churchillova bojovnosť voči svojmu niekdajšiemu spojencovi nezmenšila, keď začal mohutnú inváziu do neutrálnej Sýrie. Francúzski obrancovia boli premožení, ale nie skôr, ako spôsobili Britom približne 2 500 obetí. Takáto agresia - obsadenie francúzskeho územia, zabitie tisícov francúzskych civilistov pri teroristických útokoch a potopenie

francúzskych lodí s vysokým počtom obetí - bola pre maršala viac než dostatočným dôvodom na vyhlásenie vojny Anglicku. Canaris však otrávil svoju myseľ vážnymi pochybnosťami o budúcnosti, neistotami, ktoré mu bránili prijať správne rozhodnutie.

Po neúspešnom stretnutí s Petainom bol Hitler podobne odmietnutý v Hendaye na španielskych hraniciach Francom, ktorého obsadenie Gibraltáru by mu zabezpečilo víťazstvo v Stredomorí a nevyhnutne aj v severnej Afrike. Táto operácia bola v tom čase pre fűhrera najdůležitějšía. Chcel vytvoriť spojenectvo medzi Nemeckom, Talianskom, Francúzskom a Španielskom s cieľom vyhnúť Britov zo Stredozemného mora. Nebyť diplomatickej sabotáže, ktorú vykonal Canaris, takéto spojenectvo by sa nepochybne uzavrelo a priebeh vojny by sa radikálne zmenil v prospech Osi. Jeho diplomatická sabotáž sa však neskončila vo Francúzsku alebo Španielsku. Podobne sa snažil odradiť Bulharsko s cennými zásobami ropy od pripojenia sa k Osi, ale neuspel, keď sa kráľ Boris 1. marca 1941 spojil s Ríšou. V rámci zbabelej pomsty dal Canaris o dva roky neskôr panovníka otráviť.

Podobne ako iní rekreační aristokrati, ktorí sa v tieni sprisahali proti vlastnému národu, ani Canaris "nikdy nemal núdzu o peniaze, aby si doma udržal pohodlný a kultivovaný život" (Manvell, 41), a to ani počas najtemnejších dní po prvej svetovej vojne, keď zbadačení Nemci hladujú po miliónoch. Ako syn priemyselníka z Porúria bol odhodlaný udržať si svoje postavenie zdedeného bohatstva nad všetkými ostatnými ohľadmi. Možno existoval ešte jeden faktor, ktorý nielenže pochopiteľne vyvolal jeho nezmieriteľnú nenávisť k národnému socializmu, ale zároveň ho odlišoval od jeho kolegov zradcov. Canaris bol pravdepodobne Žid. Medzi svojimi najbližšími priateľmi bol záhadne známy ako "malý Levantín" (Manvell, 39), jeho rodové korene neboli v Nemecku, ale v Lombardii, kde Židia od talianskej renesancie prevádzkovali prosperujúcu obchodnú komunitu. Nepotvrdená správa (Britton, 26) v poznámke pod čiarou uvádza, že "Wilhelm Canaris" sa v skutočnosti narodil ako Moses Meyerbeer. Manvell a Fraenkel zdôrazňujú jeho pravdepodobne neárijský pôvod vysvetlením, že Canarisovi "sa dokonca podarilo (pomocou falošných dokladov) uviesť Židov do *Abwehru*, mužov ako plukovníci Simon a Bloch" (140). So Židmi, ktorí riadili jeho vlastnú vojenskú rozvedku, mohol Hitler len ťažko očakávať, že vyhrá vojnu.

Na jar 1942 začal Heydrich považovať Canarisa (alebo Meyerbeera?) za najnebezpečnejšieho zradcu v Tretej ríši. Podľa dôstojníka **SD** Waltera Schellenberga si Heydrich "bol v skutočnosti istý, že Canaris prezradil dátum útoku na Západe, ale napriek tomu ešte nechcel proti nemu postupovať. Chcel počkať a zhromaždiť ďalšie dôkazy. 'Nemal by si sa ním nechať ukolísat', varoval ma Heydrich. Príde však deň, keď bude Canaris potrestaný za všetky škody, ktoré spôsobil reži-

mu" (Schellenberg, 405-6). V skutočnosti Canaris nielenže informoval Britov o postupe Nemecka proti Francúzsku, ale dvakrát ich varoval pred blížiacim sa útokom na Sovietsky zväz (Manvell, 150).

Canaris sa konečne stával obozretným medzi lojálnymi zložkami vo Wehrmachte. Poľný maršal Wilhelm Keitel "ho dokonca pokarhal za ustavičné varovania, ktoré ako šéf vojenskej rozvedky považoval za svoju povinnosť" (Manvell a Fraenkel, 150). A Heydrich sa začal približovať k zradcovi Abwehru. "Teraz som si u Canarisa po prvý raz všimol známky vnútornej únavy," spomínal Schellenberg. "Bol vyčerpaný neustálym vnútorným konfliktom. Heydrichova ľadová taktika posledných mesiacov sa začala prejavovať. Cítil neistotu a nepokoj, a aspoň som si to myslel, niečo ako fyzický strach z Heydricha" (Schellenberg, 406). Schellenbergov dojem podporil aj jeden z prvých Canarisových životopiscov; admirál v talári sa "úprimne bál Heydricha, ktorého raz nazval 'najchytrejšou z beští'. Hoci sa nikdy nezdal byť pri Hitlerovi nervózny, nech boli okolnosti akokoľvek zložité, telefonát od Heydricha ho znepokojoval celý deň" (Abshagen, 202).

Canaris v panike informoval Britov, že ak Heydricha okamžite nezlikvidujú, po niekoľkých týždňoch stratia všetky svoje kontakty v Nemecku. V spravodlivom boji Nemci vždy vyhrávali a budú vyhrávať, až kým ich nečaká konečné víťazstvo. Jedinou nádejou Spojencov na prežitie bola špionáž. Heydrichova česká vitrína sa rovnako dostala do záverečnej úvahy o realizácii na všetkých okupovaných územiach, kde vládli ťažkoodenci z nemeckej armády. Podľa Mikkelsona Heydrich "neočakával nič menšie, než že nahradí neefektívnu a skorumpovanú armádnú správu vo Francúzsku a dosť možno na všetkých územiach. Spojeneckí vodcovia v Moskve a Londýne boli zdesení. Čo keby Heydrich a SS ovládli všetky územia a získali k účinnej spolupráci desiatky miliónov Francúzov, Belgičanov, Holanďanov, Dánov, Nórov, Poliakov, Slovanov, Ukrajincov a bielych Rusov spojených do superštátu SS? Vojna mohla byť prehratá! Je jasné, že Heydrich bol najnebezpečnejším mužom v Tretej ríši a treba ho odstrániť za každú cenu."

Churchill, znepokojený vážnosťou situácie, nariadil, aby niekoľko českých atentátnikov z emigrácie bolo vysadených na padákoch v blízkosti Prahy. Ráno 27. mája zaútočili na otvorené, nestrážené auto, v ktorom sa viedol Heydrich. Ich ručný granát vybuchol na podbehu a smrteľne ho zranil. Niekoľko dní sa bolestivo trápil, potom 4. júna 1942 o pol piatej ráno zomrel. V dôsledku jeho vraždy bol Rommelov *Afrika Korps* ťažko porazený pri El Alameine a len o niekoľko týždňov neskôr nasledovalo obklúčenie 22 divízií 6. armády s 330 000 mužmi pri Stalingrade - dve najrozhodujúcejšie bitky druhej svetovej vojny. V oboch prípadoch Churchill a Stalin poznali bojové plány Nemcov ešte predtým, ako vyrazili

do poľa.

Pravdepodobne nič tak názorne nevystihuje zlom, ktorý nastal Heydrichovou smrťou, ako vojna na mori: Moment atentátu na Heydricha znamenal absolútny vrchol nemeckej ponorkovej kampane, keď bolo potopených 190 spojeneckých plavidiel, čo bol najväčší počet, aký kedy ponorky zaznamenali. Od nasledujúceho mesiaca ich úspechy klesali. Nebola to náhoda, že Osa až do jeho vraždy vyhrávala, ale potom začala neustále prehrávať.

Heydrichovi chýbalo možno len niekoľko dní, aby zatkol Canarisa a zatvoril Židmi preplnený *Abwehr*, čo malo nevyhnutne fatálne následky pre všetkých sprisahancov v generálnom štábe. Po atentáte však vyšetrovatelia gestapa boli odsunutí na vedľajšiu koľaj zjavne naliehavejšou špiónážnou skupinou vo vnútri Nemecka, známou ako *Die rote Kapelle* ("Červený orchester"). Založil a riadil ho Leopold Trepper, komunistický Žid, ktorý po vojne emigroval do Izraela. Podobne ako ich kolegovia v *Abwehri* a generálnom štábe, aj Trepperovi zradcovia boli dileťanti z vyšších vrstiev vrátane americkej Židovky a "schudobneného pruského aristokrata" (Manvell, 166). Táto poburovateľská chátka, známa aj medzi sebou ako "komunistická aristokracia", si užívala aj to, čo považovala za intelektuálne módne koketovanie s marxizmom sovietskeho typu, aby sa odlišila od vulgárnych nacistov.

S Trepperovou pomocou (10 000 mariek, mobilné tlačiarenské stroje a niekoľko rozhlasových vysielačiek) však vytvorili "organizáciu na spravodajskú prácu a propagáciu politickej propagandy, ktorá do značnej miery ohrozovala nacistickú vojnovú mašinériu" (Manvell, 166). Červený orchester dosadil agentov do generálneho štábu Luftwaffe, do služby pre monitorovanie zahraničného vysielania a dokonca aj do samotnej nemeckej vlády. Hoci Trepperov *Červený orchester* bol nakoniec zlikvidovaný gestapom a S.D., jeho prenasledovanie a likvidácia odvádzali pozornosť od Abwehru a armády.

Medzitým vyšetrovatelia kontrarozviedky nemohli uveriť, že vlastná nemecká vojenská rozviedka je liahňou zradcov. V rokoch nasledujúcich po atentáte na Heydricha Canaris pokračoval v úlohe najsmrteľnejšej nemeckej rakoviny, až kým nebol odhalený pri neúspešnom atentáte na Hitlera 20. júla 1944. O osem mesiacov neskôr "malý Levantín" zomrel nahý na šibenici. Príliš neskoro! Dovtedy on a jeho kolegovia zradcovia v generálnom štábe dodali Spojencom všetko, čo potrebovali na víťazstvo vo vojne. Hitler bol ako slepý boxer bojujúci s prevahou súperov, ktorí vedeli o každom ťahu dlho predtým, ako ho urobil.

Ako píše Mikkelsen, "spojeneckí vodcovia v Londýne a Moskve presne vedeli, čo je v stávke. Ich vražda **SS-Obergruppenführera** Reinharda Heydricha zaručovala, že Tretia ríša bude rozdrvená v spojeneckých kliešťoch prevahy."

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

